

Elinkäsymys

— Sinä, tulimme leikillämme lausuneeksi eräässä seurassa, johon kuului mm. kolme vaihtelevanikäistä naishenkilöä, otit neljä palaa — sota-aikana!

Mutta sitä meidän ei olisi pitänyt sanoa ja tuskin aivan heti vastavanlaisessa tilanteessa sanommekaan. Sillä siitä se alkoi kuin maailmansota Sarajevon kohtalokkaasta, joskohta tuskin yhtä hyvässä tarkoituksessa ammutusta, laukauksesta.

Istuimme, kuten kait kuvasta näkyy, kahvipöydässä ja seurustelimme, sts, puhuimme asioista, jotka eivät meitä kiinnostaneet, ihmisten kanssa, jotka eivät meitä kiinnostaneet. Sellainenhan kuuluu sivistyneen ihmisen melkein jokapäiväisiin velvollisuuksiin. Muutoin hän on ömituinen! Silloin esim. jos hän haluaisi kirjoittaa tällaisen pakinaisen juuri silloin kuin Se ja Se on tullut praataamaan, koska hänellä, Se ja Se, puolestaan ei ole mitään muutakaan tehtävää. Kuten hänen luontoisilla yleensä ei ole.

Tuntiin emme sitten kuulleet mistään muuta kuin aina vain — sokerista! Anteeksi, ei nyt ihan sentään niin, sillä 15 minuutin ajan oli puhe myös suolasta. Ja jos sen jälkeen vielä olisimme kuulleet puhuttavan sanaakaan sokerista, olisimme varmaan hajonneet alkuaineisimme. Mutta onni oli suopea ja keskustelu sai yht'äkkiä aivan uuden käänteen, — ryhdyttiin keskustelemaan ihmisten hulluudesta näin sota-aikoina, kun he keräävät kaikenlaista tavaraa varastoon. . . Tätä keskustelua sentään nieleskelimme, joskohta puraisemattomina palasina.

Meille tarjottiin k.o. aikana 3 kuppia kahvia ja kiitos niitten me kävimme jokseenkin täydestä, vaikka emme sanoneetkaan yhtään sanaa — enää! (Mutta sitä ei kukaan huomannut, sillä johtaja Äksä poltti piippua ja katseli kuuta ja johtaja Zteta oli huomannut ainoaksi mahdolliseksi tervejärkisenä säilymisen ja intreseeratunnäköisenä pysymisen keinoksi itse innokkaasti osallistua keskusteluun. Hän koetti toisin sanoen puhua mukana niin harvoin kuin hänen puhettaan kuunneltiinkin. Mutta hän ei polttanutkaan piippua eikä juonut kahvia.

Ensimmäisen sopivan tilaisuuden tullen kumarsimme ja pistäysimme hieman syrjään. Pistäysimme keittiöön, missä Hilma, jonka kanssa aina olemme katsoneet asialliseksi pysyä väleissä, tarjosi meille neljännen kupin kahvia. Ilman sitä emme olisi selviytyneet.

Kansamme on kuolemaantuomittu, huokailimme hengessämme, jos jotain sattuisi, sillä sokeri ja kahvi ovat sille elinehto! Tai ehkä sillä tosiaan ei ole ajasta puutetta niinkuin erällä sen yksilöillä, konsa se joutaa jauhaamaan sokeripulmaa hampaankolossaan, tai sitten, mikä pahinta, se voi olla niin ylettömän tyhmä, että se tosiaan luulee maapallon pyörimisen riippuvan sokerista. Voi pyhä yksinkertaisuus, niinkuin Nummisuutarin Esko sanoo: "Mutta tyhmyydelle minä olen vihainen kuin rakkikoira".